

dacht over de kloof die het in de eerste plaats had veroorzaakt, kwam het thema van genocide bovendrijven. De thema's van *Shadows* waren dus groter dan alles waar ik me tevoren ooit aan had gewaagd.

Shadows vergde veel van me, en ik maakte drie jaar lang geen ander stuk meer. In de loop der jaren was mijn fotografische praktijk veranderd. Ik nam niet zoveel foto's meer als vroeger toen ik als jonge fotograaf de *scene* in beeld bracht. Ik begaf me niet meer in het milieu van beroemdheden, de meeste foto's die ik nam waren een dagboek van mijn leven in Sydney en mijn reizen. Mijn volgende stuk *Objects for Meditation* (2005) situeerde zich in mijn appartement in Arncliffe, Sydney, en er waren ook mijn wereldreizen. Ik koos ervoor om de landen van het Britse Gemenebest als uitgangspunt te nemen omdat het effect van kolonialisme in al deze landen verschillend is, wat ik fascinerend vond. Maar het stuk is ook een innerlijke reis en een levensfilosofie. Ik ben een taoïst en er komt een thema van deze Chinese filosofie in de voorstelling –hoe ik taoïsme vertaald heb naar een westerse manier van leven. Wanneer je iets van de ene naar de andere cultuur overbrengt, laten we zeggen van een Chinese cultuur naar een Australische, krijg je iets hybride. Dingen laten zich anders vertalen. Het is nooit hetzelfde als het origineel.

Objects For Meditation is een rustiger stuk, meer een soort meditatie die gebruik maakt van videobeelden. Ik ben van diaprojectie naar digitale projectie overgestapt. Ik geef de voorkeur aan diaprojectors door hun beeldkwaliteit, maar diaprojectors zijn een uitstervende soort, dus ik ben toegestreden tot de digitale wereld, of beter gezegd, ik ben erin gezogen door de technologische tocht in de richting van digitaal.

Ik heb mezelf nooit echt als technisch innoverend beschouwd, maar ik heb een vorm ontwikkeld –de monoloog met diaprojectors en muziek– die maar weinig, of zelfs geen mensen gebruiken. De kracht van mijn werk schuilt in zijn uniciteit qua vorm. De tekst is intiem, persoonlijk en idiosyncratisch. Hij vertelt een verhaal, hoewel indirect. Ik vertel het publiek niet alles omdat ik geloof dat het graag de dingen zelf wil doorgronden. De stukken, en dan vooral de latere, zijn dus open voor interpretatie. De beelden zijn in een fotojournalistieke of reportagestijl genomen. En zo worden zij ook gepresenteerd, als documentaties van een feit. Ik probeer de beelden niet te manipuleren omdat ik, in een tijdperk van digitale manipulaties, het gevoel heb dat dit hun geloofwaardigheid zou aantasten. Ik beschouw mezelf als een dagboekschrijver van mijn eigen leven, wat soms overlapt met grotere sociale kwesties; de aids crisis in de jaren '90 en de verzoeningsbeweging in Australië in de 21^e eeuw. Ik zie mijzelf als een gemarginaliseerd persoon, een Australiër die als Chinees is geboren, die zijn eigen identiteit moest vinden tussen deze twee culturen. Geschiedenis werd altijd geschreven door de dominante cultuur, en mijn verhaal zat daar nooit bij. Ik moest mijn eigen stem vinden en mijn eigen verhaal vertellen. Mijn stukken zijn alternatieve wereldgeschiedenissen.

Ik zou graag Stephen Rae, Simon Hunt, Colin Offord en Paul Jarman, de componisten waarmee ik heb samengewerkt, willen bedanken, en Performing Lines, de organisatie die mijn werk produceert en laat toeren.

www.performinglines.org.au, www.williamyang.com.au

6. Sadness: Alan in coma. 1990.
7. Shadows: Aboriginal group, Emgonia, #1. 1990.
8. Shadows: Aboriginal group, Emgonia, #2. 1990.
9. Objects for Meditation. Publicity photo of William with Taoist oil pourer. 2005.

Vertaling Daniëlle de Regt